

»Tungir dreingir«

Eftir 20 árum saman selur TOTO framvegis 1 mió. plátur um árið. Teir gera ekki »døgnflugur«, sum blíva til »hit« við buldur og brak, men tónleik »universalan« tónleik, sum fólk kunnu blíva við at lurta eftir

ORR MARJUN DALSGAARD
MYNDIR: KALMAR LINDSKOV

Ja, nú eru teir klárir, sigur "managarin" hjá TOTO. Tað er eyðsæð, at tað er ikki ein og hvør, ið vit hava við at gera í dag. Alt skal avtalast ígjøgnum aðrar persónar, tú fært ikki yvir til Steve Lukather og spyr: »kunnu vit fáa eina mynd av tykkum øllum fyra uttanfyri?« Tað verður ordnað av persónum runt um teir.

Svarið er nei. Tit kunnu taka eina mynd av øllum fyra á konsertini.

I sofum situr David Paich og lurtar, hann hevur onga viðmerking.

Tað eru Steve Lukather, ið spælir gittar og syngur, og David Paich, ið spælir tangentar og syngur, sum eru komnir at mæta okkum. Ter hava báðir verið við til at manna bólkin TOTO frá byrjanini. I cowboybuksum, T-shirt og so svørtum sólbrillum, at ein ikki sær eyguni í teimum, sum rocksangarir nú einaferð siggja út. Blíðir og fryntligir eru teir, sera avslappaðir, og ein fær hug til at fortelja teimum, at teirra tónleikur er super góður, men tað vita teir nokk frammanundan, so lat okkum bara vera professionel her.

Byrjaðu sum teenageband

Sum heilt ungir byrjaðu teir í TOTO at spæla til dans og til onnur tiltøk, meðan teir enn gingu í skúla.

- Eg hevði nakrar solo-

Steve Lukather: Tónleikurin er broyttur síðan vit byrjaðu, tí vit búast og tíðirnar broytast. Tekstirnir eru við tíðini vordnir betri og tónleikurin einfaldari

framførsur, sigur Steve Lukather. Eg kom í samband

við fólk innan tónleikaheimin og seinni segði ein við okkum: »Tit áttu at gjørt ein bólík«. Tá høvdu vit longu ein bólík, men vit byrjaðu so av álvara at gera nakað við tað, og her eru vit í dag. »Luck and hard work«. Tað er høvudsorsøkin.

Spælt saman í 20 ár

TOTO hevur nú verið saman í 20 ár, og hava alla hesa tíð verið nógv frammi. Sangir sum »Roseanna« og »Rains in Africa« eru gamlir slagarar. TOTO selur enn uml. eina mió. av plátum um árið.

Hvussu hava tit borið tykkum at við at »halda« so leingi?

- Fyri tað fyrsta eru vit ikki saman alla tíðina. Okkara dagliga arbeiði er ikki at gera tónleik saman. Vit hava allir okkara egnu projekt, sum vit koyra, arbeiða við ymiskum øðrum, eru produsarar fyri onnur, og gera ymiskt filmsarbeiði. Av og á gera vit av at hittast at spæla saman, skriva ella sum nú fara á tónleikarundferð.

Gera ikki »døgnflugur«

- Tá vit gera tónleik, er tað ikki »hit«, ið koma fram við buldur og brak, sum øll elska í eina tíð, og síðan ikki orka fyri.

- Vit gera tónleik, ið livir leingi, og sum tú kanst blíva

við at lurta eftir. T.d. »Roseanna« varð skrivaður fyri 15 árum síðani, og fólk lurta eftir honum enn. Tað eru sjálvsagt ikki øll, ið dáma okkara tónleik, men tað eru fólk í øllum aldri, sum lurta eftir honum. Vit gera ógvuliga alminduligan tónleik, kann man siga.

Tú kanst siga, at vit sníkja okkum inn ímillum alla tíðina við tónleiki, ið ikki er døgnflugur. Tí hava vit hildið so leingi.

Teksturir betur tónleikurin einfaldari

Er tónleikurin hjá tykkum nógv broyttur síðan tit byrjaðu at spæla saman fyri 20 árum síðani?

- Tónleikurin er sjálvsagt broyttur, vit búast, eru eldri og hava fleiri royndir, men andin í sangnum er tann sami.

Tekstirnir gerast betri, og tónleikurin einfaldari. Um vit halda fram í fleiri ár, fara vit at ljóða nakað sum Bob Dylan, leggur Steve Lukather smilandi aftrat.

Hvørjar eru framtíðarætlanir, eru tit framvegis saman um 10 ár?

- Vit hava ongar ætlanir um at gevast, so tað gongur nokk í sama spori. Men tað er ógjørligt, at siga hvat vit gera

um 10 ár.

Øðrvísi uppliving

Hvat hugsaðu tit, tá tit vórðu bidnir um at koma til Føroya?

- Vit sóu myndir og fingi annað at vita um Føroyar. Vit hildu, at hetta var ein møguleiki hjá okkum at uppliva nakað annað og øðrvísi, enn onnur stöð, vit hava verið.

Vit fingi at vita, at tað ikki koma nógv kend nøvn henda vegin, so vit hugsadu hví ikki, og vit eru sera gladdir fyri at vera her.

Trupult at koma til Føroya við útgerðini

Tað lá soleiðis fyr, at vit einki høvdu at gera í nakrar dagar, tað eru nøkur hol í skránni hjá okkum. So hugdu vit at kortinum, og tað sá sera lætt út tað heila. Føroyar vóru jú beint har og vit vóru í umráðnum. Men tað var eitt ógjørligt baks at fáa útgerðina til Føroya.

Flogfarið var so lítið, at setur máttu takast úr, og okkurt mátt fáast henda vegin við báti. Tí høvdu vit ikki roknað við. Men sum sagt, vit eru gladdir fyri at vit komu.

Vit eru eisini áhugaðir í at koma so víða við okkara tónleiki sum gjørligt - út í allar krókarnar.

Er tað lægið hjá tykkum at skula spæla fyrri bert uml. 1600 fólkum?

- Nei, yvirhøvur ikki. Vit hava spælt so nógv ár undir so nógvum ymiskum umstøðum. Vit spæla mest á festivalum, so vit hava verið úti fyrri, at hava spælt fyrri 10 fólkum og 200 fólkum. Men hetta er ein konsert og tað eru so fáir íbúgvar í Føroyum, so tað er »a different kind of a gig« (annarleiðis framførsla). Seinast vit spældu, var tað fyrri yvir 50 túsund áhoyrarum, og tað er jú meira enn alt Føroya fólk.

Aldrin sæð nakað líknandi

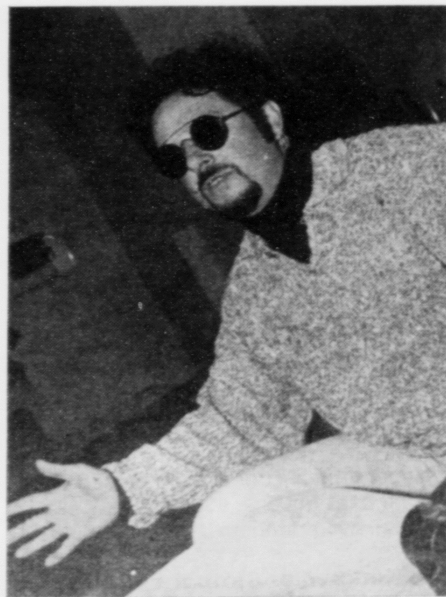
Og so spurningurin, ið vit allir føroyingar eru áhugaðir í, hvussu dámar hesum heimskendu sangarunum Føroyar.

Teir siga báðir í ein munn, at teir hava aldrin sæð nakað líknandi.

- Vit hava verið kring allan knøttin, men eg havi aldrin sæð nakað stað sum Føroyar, sigur David Paich. Tað er so gott, og tykist so fríðarligt og púra óspolerað av teknologini.

Fyri okkum, sum koma úr stórbýnum Los Angeles, er hetta heilt øðrvísi enn vit eru vanir við - men eg eri nokkso

Framhald á síðu 24

David Paich: At koma til Føroya tóktist sum ein møguleiki at uppliva nakað øðrvísi. Her er vakurt, grønt og reint, og líkast ikki nøkrum, vit eru vanir við